

Received: 22/01/67 Revised: 31/03/67 Accepted: 03/04/67

**ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นหญิง
ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี**

**Factors related to preventive sexual of female behavior in secondary school students,
Uthai Thani Province**

สุนารี หอมจันทร์^{*a}, มลีนี สมภพเจริญ^{*} และ มณีรัตน์ ธีระวิวัฒน์^{*}

^{*}คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

^aผู้รับผิดชอบหลัก (e-mail: sunaree.h27@gmail.com)

Sunaree Homjan^{*a}, Malinee Sompopcharoen^{*} and Manirat Therawiwat^{*}

^{*}Faculty of Public Health, Mahidol University

^aCorresponding author (e-mail: sunaree.h27@gmail.com)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวาง เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นหญิง ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี ปีการศึกษา 2565 จำนวน 294 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามออนไลน์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติไคสแควร์ และสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนมากมีพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยรุ่นอยู่ในระดับต่ำ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) พบว่า ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ ผลการเรียน ($p = 0.021$) และรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง ($p = 0.040$) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยนำเข้า ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรง มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ ($r = 0.211$, $p < 0.001$) เจตคติต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำมาก ($r = 0.186$, $p < 0.001$) ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การรู้ เท้าทันสื่อ มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ ($r = 0.276$, $p < 0.001$) ทักษะป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กันในทิศทางลบอยู่ในระดับต่ำมาก ($r = -0.355$, $p < 0.001$) และปัจจัยเสริม ได้แก่ การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู ผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ ($r = 0.246$, $p < 0.001$) และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง ($r = 0.590$, $p < 0.001$) ดังนั้น ควรมีการจัดโปรแกรมสร้างเสริมหรือฝึกทักษะให้กับนักเรียนทุกระดับชั้น เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง และผลกระทบที่จะได้รับการปฏิบัติพฤติกรรม

คำสำคัญ: นักเรียน; มัธยมศึกษา; เพศหญิง

Abstract

This research is a cross-sectional exploratory study that investigates factors associated with adolescent sexual behavior of female in secondary school students, Uthai Thani Province. The focus is on female students in grades 7 to 12 attending secondary schools, Uthai Thani province, during the academic year 2022. The sample comprised 294 individuals, The selection was done through a Multi-Stage Random Sampling method and data were collected through an online questionnaire. Statistical analysis involved Chi-Square and Pearson's Product Moment Correlation Coefficient. The study's findings reveal that the majority of students exhibit low levels of behaviors aimed at preventing adolescent sexual activity. Reporting such behaviors. Significant personal characteristics related to the prevention of such behavior included academic performance ($p = 0.021$) and parental income ($p = 0.040$). Predisposition factors to the prevention behaviors included a low level of perception regarding violence in sexual relationships in adolescence ($r = 0.211$, $p = 0.000$) and a significantly low correlation with attitudes towards preventing sexual activity in adolescents ($r = 0.186$, $p < 0.001$). Enabling factors such as media literacy exhibited a low correlation ($r = 0.276$, $p < 0.001$), and skills to prevent adolescent sexual activity were negatively correlated at a significantly low level ($r = -0.355$, $p < 0.001$). Reinforcing factors included receiving social support from teachers and parents, with a low correlation ($r = 0.246$, $p < 0.001$), while influence from peer groups had a moderate correlation ($r = 0.590$, $p < 0.001$). Therefore, programs designed to strengthen or provide training for students at every grade level on how to avoid sexual intercourse during adolescence. These programs should emphasize self-directed learning and comprehension of the potential consequences stemming from their actions.

Keywords: Students; Secondary education; Female

บทนำ

วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่เด็กเริ่มเติบโตไปสู่ผู้ใหญ่ ร่างกายจะมีการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากฮอร์โมน ส่งผลต่อพัฒนาการหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม บางครั้งการเปลี่ยนแปลงนี้ ทำให้สนใจที่จะลอง สิ่งใหม่ๆ รวมถึงมีความต้องการทางเพศ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุที่วัยรุ่นบางคนเริ่มมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น โดยพบว่าประชากรไทย มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุน้อยลง อัตราป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชน ปัญหาเหล่านี้มีผลกระทบโดยตรงต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นและอาจส่งผลกระทบต่อ การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยในอนาคต¹ เมื่อเริ่มพัฒนาประเทศให้เข้าสู่ประเทศที่ทันสมัยโดยการเปิดรับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาสู่สังคมไทย ส่งผลให้คนไทยมีความคิดเกี่ยวกับค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก โดยมีทัศนคติว่าการมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรักและการมีเพศสัมพันธ์กับกิ๊กโดยไม่บอกให้คนรักรู้เป็นเรื่องปกติ และการที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานเป็นเรื่องปกติ ทันสมัย และสามารถที่จะยอมรับได้ นอกจากนี้ การติดต่อกับคนมากมายที่สะดวกรวดเร็ว มีการเข้าถึงกลุ่มวัยรุ่นและแหล่งอบายมุขต่างๆ ไม่จะเป็นการใช้โทรศัพท์มือถือ การดูโทรทัศน์ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต สื่อลามกประเภทต่างๆ ที่สามารถเข้าถึงได้อย่างง่ายดาย ภายใต้ระบบอินเทอร์เน็ต มีผลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมทางเพศของเด็กและเยาวชน ส่งผลให้ประชาชน มีความสนใจในพฤติกรรมทางเพศมากขึ้น และนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ง่ายขึ้นด้วย² โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้วัยรุ่นหญิงมีโอกาสตั้งครรภ์ในวัยเรียนและมักถูกประณามจากสังคม บางรายต้องยุติการ

เรียน เนื่องจากเกิดความเครียด และอับอาย เพราะลักษณะทางสังคมไทยในผู้หญิงยังคงต้องรักษานวลสงวนตัว แต่เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป วัยรุ่นหญิงเริ่มมีโอกาสนอกเหนือจากการคบเพื่อนต่างเพศมากขึ้น ทำให้ถูกชักจูงและยั่วให้มึนเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มีผลกระทบกับร่างกาย จิตใจอารมณ์ และสังคมตามมา³

จากข้อมูลการศึกษาของสำนักอนามัยเจริญพันธุ์ ในปี 2560-2562 รายงานว่า สถิติการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.5) เพศชาย : เพศหญิง เท่ากับ ร้อยละ 25.90 : 17.70, 24.10 : 16.90 และ 24.40 : 16.20 ตามลำดับ ในเพศชายอายุเฉลี่ยของนักเรียนเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 15.2, 15.1 และ 15.2 ตามลำดับ เพศหญิงอายุเฉลี่ยของนักเรียนเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 15.2, 15.5 และ 15.4 ตามลำดับ⁴ นอกจากนั้น ในปี 2563 ได้มีการรายงานการเฝ้าระวังการตั้งครรภ์แม่วัยรุ่นประเทศไทย พ.ศ. 2563 พบว่า มีอายุเฉลี่ย 17 ปี สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ ซึ่งล้วนเป็นสาเหตุที่เกิดจากการขาดความรู้ ขาดทักษะ หรือความตระหนัก ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่เหมาะสมอันส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ไม่พร้อม⁵ และผลกระทบที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เกิดกับนักเรียนเพศหญิง ซึ่งทำให้ต้องลาออก พักการเรียนชั่วคราว หรือบางครั้งได้รับอันตรายจากการทำแท้ง ซึ่งการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นนั้นจะมีความเสี่ยงมากกว่าการตั้งครรภ์ทั่วไป เช่น ภาวะซีด ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอชไอวี ตกเลือด หลังคลอด เจ็บป่วยทางจิต และมีผลกระทบต่อทารกแรกเกิด เช่น ทารกเสียชีวิตหลังคลอดใน 7 วัน ทารกคลอดก่อนกำหนด ทารกมีน้ำหนักตัวน้อยกว่า 2,500 กรัม ส่วนนักเรียนเพศชายจากเดิมมีหน้าที่เพียงศึกษาเล่าเรียน อาจต้องเพิ่มบทบาทมาเป็นหัวหน้าครอบครัว ทั้งที่ไม่มีความพร้อม เมื่อพฤติกรรมเหล่านี้ถูกบ่มเพาะมากขึ้น จะกลายเป็นปัญหาต่อสังคม⁶

ซึ่งองค์การสหประชาชาติได้กำหนดให้การลดอัตราการคลอดมีชีพในวัยรุ่นอายุ 15-19 ปี เป็นหนึ่งในตัวชี้วัดของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) กำหนดให้การลดอัตราการคลอดมีชีพในวัยรุ่น อายุ 10-14 ปี และอายุ 15-19 ปี เป็นส่วนหนึ่งของตัวชี้วัดในการบรรลุเป้าหมายที่ 3 ว่าด้วยการสร้างหลักประกันให้คนมีชีวิตที่มีคุณภาพและส่งเสริมสุขภาวะที่ดีของคนทุกเพศทุกวัยที่นานาชาติต้องการให้บรรลุได้ภายในปี พ.ศ. 2573⁷ และจากฐานข้อมูลของกระทรวงสาธารณสุข ประเทศไทย ในปี 2560-2564 ได้มีการรายงานสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นและเยาวชน ดังนี้ 1) การเฝ้าระวังอัตราการคลอดมีชีพในหญิงอายุ 10-14 ปี (เกณฑ์ไม่เกิน 1.2 ต่อประชากรหญิงอายุ 10-14 ปี 1,000 คน) เท่ากับ 0.97, 0.83, 0.74, 0.64 และ 0.57 ตามลำดับ ซึ่งมีแนวโน้มลดลง 2) การเฝ้าระวังอัตราการคลอดมีชีพในหญิงอายุ 15-19 ปี (เกณฑ์ไม่เกิน 27 ต่อประชากรหญิงอายุ 15-19 ปี 1,000 คน) เท่ากับ 29.81, 24.67, 20.83, 20.29 และ 16.26 ตามลำดับ ซึ่งมีแนวโน้มลดลง⁸ อย่างไรก็ตาม สำนักอนามัยเจริญพันธุ์ กรมอนามัย ได้รายงานอัตราป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของวัยรุ่นและเยาวชน ช่วงอายุ 15-24 ปี ในปี พ.ศ. 2555-2564 (อัตราป่วยต่อแสนประชากร) พบว่า เท่ากับ 93.4, 93.6, 103.4, 127.1, 143.4, 161.2, 169.1, 175.3, 172.3 และ 131.2 ตามลำดับ จากข้อมูลพบว่า มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและลดลงในช่วง 2564 แต่เมื่อเทียบกับข้อมูล 10 ปีย้อนหลัง จะเห็นได้ว่ามีอัตราการเพิ่มขึ้น ประมาณร้อยละ 1.4⁹

เมื่อพิจารณาสถานการณ์ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นของเขตสุขภาพที่ 3 ซึ่งประกอบด้วย 5 จังหวัด ได้แก่ นครสวรรค์, พิจิตร, กำแพงเพชร, ชัยนาท และอุทัยธานี ในปี 2560-2564 พบว่า อัตราการคลอดมีชีพในหญิงอายุ 15-19 ปี เท่ากับ 33.46, 28.11, 21.95, 21.92 และ 17.41 ต่อประชากรหญิง 1,000 คน ตามลำดับ ซึ่งมีแนวโน้มลดลง แต่เมื่อพิจารณารายจังหวัดของเขตสุขภาพที่ 3 พบว่า จังหวัดนครสวรรค์ เท่ากับ 35.41, 29.83, 22.07, 22.13 และ 18.48 ตามลำดับ จังหวัดพิจิตร เท่ากับ 35.54, 25.02, 18.06, 19.61 และ 13.33 ตามลำดับ จังหวัดกำแพงเพชร เท่ากับ 32.05, 26.84, 22.42, 21.54 และ 17.81 ตามลำดับ จังหวัดชัยนาท เท่ากับ 28.60, 27.83, 23.58, 21.44 และ 18.07 ตามลำดับ จังหวัดอุทัยธานี เท่ากับ 34.18, 30.82, 24.44, 25.96 และ 18.76 ตามลำดับ ซึ่งมีแนวโน้มลดลงในทุกจังหวัด เนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ที่ทำให้สถานศึกษาต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบเป็นการเรียนออนไลน์ นักเรียนมีโอกาสนอกบ้านน้อยลง ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลของทั้ง 5 จังหวัดในเขตสุขภาพที่ 3 พบว่า จังหวัดอุทัยธานี

มีอัตราการคลอดมีชีพในหญิงอายุ 15-19 ปี สูงเป็นลำดับที่ 1 ของเขตสุขภาพที่ 3 ติดต่อกันต่อเนื่อง 4 ปี (ปี 2561-2564)⁸ ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ได้ว่าวัยรุ่นและเยาวชนเริ่มมีเพศสัมพันธ์ในช่วง วัยเรียนมากขึ้น หากไม่มีการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ในเพศหญิงจะนำไปสู่การตั้งครรภ์ได้

ทั้งนี้ ได้มีการทบทวนวรรณกรรม ซึ่งสามารถจำแนกปัจจัยสาเหตุได้ 3 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยนำ ได้แก่ 1.1) ทศนคติทางเพศมีมุมมองว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดาและยอมรับได้¹⁰ 1.2) ค่านิยมทางเพศ ซึ่งการรับรู้เรื่องเพศบอย ๆ จนเกิดเป็นความรู้สึก จะส่งไปสู่บุคลิกภาพและค่านิยม ทำให้เกิดแรงกระตุ้นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ¹¹ 1.3) การรับรู้ความสามารถในการป้องกันการพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ¹² 2) ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ 2.1) การสร้างทักษะชีวิต รวมถึงแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา ซึ่งมีกิจกรรมหลากหลายและน่าสนใจ เนื้อหาตรงกับผู้เรียน จะช่วยป้องกันการพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้¹¹ 2.2) อิทธิพลจากสื่อ คือนักเรียนชายและหญิงรู้จักกับคู่นอนทางการติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายทางสังคม¹⁰ 3) ปัจจัยเสริม ได้แก่ 3.1) ครอบครัว เปิดกว้างเรื่องเพศ แสดงออกถึงการรับรู้และยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในครอบครัวมากขึ้น 3.2) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน เนื่องจากเป็นช่วงวัยติดกัน เห็นตัวอย่าง และมีการชักจูงโดยเฉพาะเรื่องความรัก หากมีกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อาจมีความคิดที่คล้อยตามและมีพฤติกรรมลอกเลียนแบบ¹¹ 3.3) ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งมีครูที่เป็นผู้เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา¹¹

สำหรับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น คือ การรู้จักหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การอยู่สองต่อสองในที่ลับตาคน การดื่มแอลกอฮอล์ การเดินทางในยามวิกาลสองต่อสอง เป็นต้น รวมถึงการใช้ทักษะการปฏิเสธและรู้จักขอบเขตของความรักในวัยรุ่น สำหรับกรณีที่ไม่สามารถป้องกันไม่ให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้ จะต้องรู้จักป้องกันตนเองเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เช่น การใช้ถุงยางอนามัย การใส่ยาคุมกำเนิด เป็นต้น¹³ นอกจากนี้ การได้รับสนับสนุนในด้านต่าง ๆ การได้รับคำปรึกษาจากพ่อแม่ ครู เพื่อน หรือบุคลากรสาธารณสุข จะเป็นสิ่งที่สำคัญ ก่อให้เกิดผลดีทั้งต่อตัวเด็กเอง ครอบครัว และสังคม ทั้งนี้ ยังมีการศึกษาที่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการป้องกันการพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไว้ว่า หากมีการศึกษาร่วมกับทฤษฎีมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมภายในตัวบุคคลก็จะส่งผลให้เกิด การเปลี่ยนแปลงที่ดีและมีความยั่งยืนต่อตัววัยรุ่นได้¹² ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำทฤษฎีแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ (Health Belief Model) ซึ่งเป็นทฤษฎีมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมภายในตัวบุคคลเข้ามารวมศึกษาด้วย และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ที่จะช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง รับรู้ความสามารถตนเอง และรับรู้ความมีคุณค่ามากขึ้น ไม่เพียงแต่ปัจจัยภายในตัววัยรุ่นที่ก่อให้เกิดพฤติกรรม ยังรวมไปถึงปัจจัยภายนอกตัววัยรุ่น และปัจจัยสนับสนุนต่าง ๆ ทางสังคมที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยผู้วิจัยจะใช้กรอบแนวคิด PRECEDE Framework ที่สามารถจำแนกตามลักษณะการเกิดได้ 3 ลักษณะ คือ ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม โดย 3 ปัจจัยนี้จะสามารถนำมาวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาสุขภาพได้อย่างเป็นขั้นตอน และนำมาซึ่งการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีต่อสุขภาพ¹⁴

จากที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้า เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี โดยนำทฤษฎีและกรอบแนวคิดดังกล่าวข้างต้นมาใช้ในการศึกษาในนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุทัยธานี ชัยนาท ปีการศึกษา 2565 เพื่อเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงาน ทางการศึกษา หน่วยงานทางสาธารณสุข และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดูแลเด็กและเยาวชน โดยมุ่งหวังให้เกิดแผนหรือแนวทางในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนที่เป็นสาเหตุการนำไปสู่ปัญหาการตั้งครรภ์และโรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ เพื่อลดผลกระทบต่อนักเรียนสุขภาพ รวมไปถึงคุณภาพชีวิตในสถาบันการศึกษา ตลอดจนสามารถนำไปส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนให้สามารถเป็นแบบอย่างแก่เด็กและเยาวชนรุ่นหลังต่อไปได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี

สมมติฐานการวิจัย

- 1) ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลการเรียนรู้ รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง ลักษณะครอบครัว และการเข้าถึงสื่อที่มีเนื้อหาเรื่องเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี
- 2) ปัจจัยนำ ได้แก่ การรับรู้โอกาสเสี่ยง การรับรู้ความรุนแรง การรับรู้ความสามารถตนเอง และเจตคติ ต่อพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี
- 3) ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การรู้เท่าทันสื่อ และทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี
- 4) ปัจจัยเสริม ได้แก่ การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู ผู้ปกครอง และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี

วิธีการดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

เป็นการวิจัยแบบภาคตัดขวาง (Cross-sectional survey research) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2565 ณ ช่วงเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม 2565

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุทัยธานี ชัยนาท ปีการศึกษา 2565 มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 7,025 คน¹⁵

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุทัยธานี ชัยนาท ปีการศึกษา 2565 คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Wayne¹⁶ ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 294 คน และเพื่อป้องกันความไม่สมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามจึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 10 ดังนั้นขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ จึงมีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 325 คน

การสุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) โดยเลือกหน่วยตัวอย่างโดยใช้การคำนวณสัดส่วนกับขนาดประชากร (Probability Proportional to Size : PPS) ตามแผนการสุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 จำแนกโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุทัยธานี ชัยนาท เลือกเฉพาะจังหวัดอุทัยธานี มีจำนวนทั้งหมด 21 โรงเรียน

ขั้นตอนที่ 2 แบ่งกลุ่มตามขนาดโรงเรียน แยกเป็น 3 ขนาด คือ ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก

ขั้นตอนที่ 3 เลือกใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ตามขนาดโรงเรียนที่มีประชากรนักเรียนมากที่สุด เป็นตัวแทนครึ่งหนึ่งของจำนวนโรงเรียนทั้งหมดในแต่ละอำเภอ (จังหวัดอุทัยธานีมีทั้งหมด 8 อำเภอ) ได้จำนวน 12 โรงเรียน

ขั้นตอนที่ 4 คำนวณหาสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างโดยการเทียบบัญญัติไตรยางค์จากสัดส่วนของประชากร (Probability Proportional to Size : PPS)

ขั้นตอนที่ 5 การสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic random sampling) โดยให้กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสถูกเลือกเท่าๆ กัน นำรายชื่อของนักเรียนทั้งหมด (รวมทุกห้องเรียน) ของแต่ละระดับชั้น แต่ละโรงเรียน เรียงลำดับ โดยผู้วิจัยกำหนดหมายเลขลำดับให้ นำมาคำนวณช่วงของขนาดกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ความกว้างของแต่ละช่วงเท่ากับ 19

ขั้นตอนที่ 6 หากได้กลุ่มตัวอย่างไม่ครบ อาจเนื่องจากไม่มาโรงเรียนในวันที่เก็บข้อมูลหรือปฏิเสธไม่ให้ข้อมูล โดยนับลำดับถัดไป 1 ลำดับ จนกว่าจะครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 325 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม โดยประยุกต์ PRECEDE Model ของกริน และกรูเตอร์ มาเป็นกรอบในการสร้างข้อคำถาม ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วย 5 ส่วน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 คุณลักษณะส่วนบุคคล เป็นคำถามปลายปิดและคำถามปลายเปิดแบบเติมข้อความ จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย ระดับชั้นเรียน ผลการเรียน รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง ลักษณะครอบครัว

ส่วนที่ 2 ปัจจัยนำ แบ่งเป็น 4 ตอน คือ 1) การรับรู้โอกาสเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีจำนวน 6 ข้อ 2) การรับรู้ความรุนแรงจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีจำนวน 5 ข้อ 3) การรับรู้ความสามารถตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีจำนวน 6 ข้อ และ 4) เจตคติต่อพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีจำนวน 6 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ประกอบด้วย ข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียว ลักษณะคำตอบเป็นมาตรวัดของ ลิเคิร์ท (Likert Scale) 5 ระดับ การแปลผลพิจารณาการแบ่งระดับ อ้างอิงเกณฑ์ที่ประยุกต์จากแนวคิดของบลูม (Bloom)¹⁷ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ 1) ระดับต่ำ มีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม 2) ระดับปานกลาง มีคะแนนระหว่างร้อยละ 60-79 ของคะแนนเต็ม และ 3) ระดับดี มีคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

ส่วนที่ 3 ปัจจัยเอื้อ แบ่งเป็น 2 ตอน คือ 1) การรู้เท่าทันสื่อ มีจำนวน 8 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ประกอบด้วย ข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียว ลักษณะคำตอบเป็นมาตรวัดของ ลิเคิร์ท (Likert Scale) 5 ระดับ และ 2) ทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีจำนวน 18 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ (Multiple Choice) มี 4 ตัวเลือก ประกอบด้วยตัวเลือกถูก 1 ตัวเลือก และตัวเลือกผิด 3 ตัวเลือก โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงข้อเดียวที่คิดว่าถูกที่สุด การแปลผลพิจารณาการแบ่งระดับอ้างอิงเกณฑ์ที่ประยุกต์จากแนวคิดของบลูม (Bloom)¹⁷ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ 1) ระดับต่ำ มีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม 2) ระดับปานกลาง มีคะแนนระหว่างร้อยละ 60-79 ของคะแนนเต็ม และ 3) ระดับดี มีคะแนนตั้งแต่ ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

ส่วนที่ 4 ปัจจัยเสริม แบ่งเป็น 2 ตอน คือ การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู ผู้ปกครอง มีจำนวน 5 ข้อ และ 2) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน มีจำนวน 5 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ประกอบด้วย ข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียว ลักษณะคำตอบเป็นมาตรวัดของ ลิเคิร์ท (Likert Scale) 5 ระดับ การแปลผลพิจารณาการแบ่งระดับอ้างอิงเกณฑ์ที่ประยุกต์จากแนวคิดของบลูม (Bloom)¹⁷ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ 1) ระดับต่ำ มีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม 2) ระดับปานกลาง มีคะแนนระหว่าง ร้อยละ 60-79 ของคะแนนเต็ม และ 3) ระดับดี มีคะแนนตั้งแต่ ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ทั้งหมด 10 ข้อ จาก 6 ด้าน ประกอบด้วย พฤติกรรมด้านการสัมผัสเพศตรงข้ามเชิงชู้สาว ด้านการอยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้ามสองต่อสอง ด้านการบริโภคสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ด้านการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือใช้สารเสพติด ด้านการเที่ยวในสถานเริงรมย์ และด้านการแต่งกายยั่วให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ลักษณะข้อคำถามเป็นข้อความทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียว ลักษณะคำตอบเป็นความถี่ในการปฏิบัติตัวใน 7 วัน ประกอบด้วย 7 วัน/ สัปดาห์ 5-6 วัน/ สัปดาห์ 3-4 วัน/ สัปดาห์ 1-2 วัน/ สัปดาห์ และไม่เคยปฏิบัติเลย การแปลผลพิจารณาการแบ่งระดับอ้างอิงเกณฑ์ที่ประยุกต์จากแนวคิดของบลูม (Bloom)¹⁷ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ 1) ระดับต่ำ มีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม 2) ระดับปานกลาง มีคะแนนระหว่างร้อยละ 60-79 ของคะแนนเต็ม และ 3) ระดับดี มีคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำข้อคำถามรายข้อและทั้งฉบับมาหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Content validity index : CVI) ของข้อคำถามรายข้อและรายชุด เพื่อประเมินว่าข้อคำถามแต่ละข้อมีความชัดเจน ถูกต้อง สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการและครอบคลุมทุกองค์ประกอบแนวคิดนั้นหรือไม่ โดยเกณฑ์ของค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา รายข้อ I-CVI สำหรับผู้เชี่ยวชาญ คือ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน โดยค่า I-CVI มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และเมื่อนำข้อคำถามทั้งฉบับมาหาค่าดัชนีความตรง เชิงเนื้อหา S-CVI ได้ค่า 0.86-1.00

2. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำไปทดสอบกับ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำผลไปวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ ตามวิธี Kuder-Richardson (KR-20) ของแบบสอบถามทักษะการป้องกัน การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน จำนวน 18 ข้อ คำนวณค่า KR-20 ได้เท่ากับ 0.78

3. วิเคราะห์ความเที่ยงของชุดคำถามด้วยการหาค่าความสอดคล้องภายในโดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ ของความเชื่อมั่นของคอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) ในการวิเคราะห์การรับรู้โอกาสเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน การรับรู้ความรุนแรงของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การรับรู้ความสามารถตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรม การป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เจตคติต่อพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การรู้เท่าทันสื่อ การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู ผู้ปกครอง และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ได้เท่ากับ 0.71, 0.78, 0.79, 0.74, 0.73, 0.78, 0.78 ตามลำดับ

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ จากคณะกรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยมหิดลใบรับรอง เลขที่ MUPH 2022-124 เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2565 ดำเนินการพิทักษ์สิทธิ โดยได้มีการขออนุญาตผู้ปกครองนักเรียนและชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ส่วนการเก็บข้อมูลจะไม่ระบุตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่ระบุเลขที่แบบสอบถาม และไม่ระบุสถานศึกษา นักเรียนสามารถตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้โดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลที่นักเรียนตอบเป็นความลับ และข้อมูลที่ได้จะนำไปวิเคราะห์ในภาพรวมเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม และพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการอธิบายข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม และพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ส่วนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลกับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ใช้สถิติไคสแควร์ และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาในครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 294 คน เนื่องจากได้ตัดกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมาไม่สมบูรณ์ออก จำนวน 31 คน มีผลการศึกษาดังนี้

1. ปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคล

ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 18.03 โดยในภาคการศึกษา ที่ผ่านมานักเรียนได้ผลการเรียน (เกรดเฉลี่ย) อยู่ที่ 3.01-4.00 ร้อยละ 76.19 รายได้ที่นักเรียนได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน เป็นจำนวนเงิน 1,000-2,000 บาท ร้อยละ 66.67 โดยรายได้เฉลี่ยรวมเท่ากับ 1,717.21 บาท (SD = 1,085.40) รายได้ต่ำสุด 500 บาท และรายได้สูงสุด 7,000 บาท ส่วนใหญ่พบว่าเป็นจำนวนเงินที่เพียงพอ ถึงร้อยละ 88.78 สำหรับลักษณะครอบครัวของนักเรียน พบว่า สถานภาพสมรสของบิดา มารดา อยู่ด้วยกัน ร้อยละ 60.54 ส่วนด้านความสัมพันธ์ของบิดา มารดา ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ร้อยละ 81.97

การเข้าถึงสื่อที่มีเนื้อหาเรื่องเพศ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เข้าถึงสื่อที่มีเนื้อหาเรื่องเพศในช่องทาง Website ร้อยละ 40.14 รองลงมา Facebook ร้อยละ 39.80 Tiktok ร้อยละ 28.23 Instagram ร้อยละ 21.09 Line ร้อยละ 20.41 บุคคลใกล้ชิด ได้แก่ ครอบครัว, เพื่อน, คู่รัก, คนสนิท ร้อยละ 16.33 ช่องทางอื่น ๆ ได้แก่ Twitter, Anime, โฆษณาลม, Only fans ร้อยละ 15.31 TV ร้อยละ 13.27 และไม่ได้รับชมเลย ร้อยละ 5.10 ตามลำดับ

2. ข้อมูลด้านปัจจัยนำ พบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 45.58 รองลงมา ระดับต่ำ ร้อยละ 36.39 และระดับดี ร้อยละ 18.03 การรับรู้ความรุนแรงจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 62.93 รองลงมา ระดับดี ร้อยละ 19.73 และระดับต่ำ ร้อยละ 17.35 การรับรู้ความสามารถตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี ร้อยละ 47.28 รองลงมา ระดับปานกลาง ร้อยละ 37.76 และระดับต่ำ ร้อยละ 14.97 เจตคติต่อพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ส่วนใหญ่ อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 51.70 รองลงมา ระดับต่ำ ร้อยละ 28.23 และระดับดี ร้อยละ 20.07

3. ข้อมูลด้านปัจจัยเอื้อ พบว่า การรู้เท่าทันสื่อเพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 58.50 รองลงมา ระดับต่ำ ร้อยละ 31.63 และระดับดี ร้อยละ 9.86 และทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี ร้อยละ 51.70 รองลงมา ระดับปานกลาง ร้อยละ 31.97 และระดับต่ำร้อยละ 16.33

4. ข้อมูลด้านปัจจัยเสริม พบว่า การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู ผู้ปกครองส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 45.92 รองลงมา ระดับน้อย ร้อยละ 39.12 และระดับมาก ร้อยละ 14.97 และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 74.15 รองลงมา ระดับปานกลาง ร้อยละ 20.07 และระดับมาก ร้อยละ 5.78

5. พฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน พบว่า พฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 70.41 รองลงมา ระดับปานกลาง ร้อยละ 20.75 และระดับดี ร้อยละ 8.84

ผลการทดสอบสมมติฐาน

1. ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ผลการเรียน (เกรดเฉลี่ย) (p-value = 0.021) และจำนวนเงินได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง (p-value = 0.040) (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลกับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน (n = 294)

ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล	ระดับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์			df	p-value
	ระดับต่ำ จำนวน (%)	ระดับปานกลาง จำนวน (%)	ระดับดี จำนวน (%)		
ระดับชั้น				10	0.407
ม.1	35 (67.31)	10 (19.23)	7 (13.46)		
ม.2	34 (68.00)	11 (22.00)	5 (10.00)		
ม.3	33 (66.00)	14 (28.00)	3 (6.00)		
ม.4	35 (66.04)	11 (20.75)	7 (13.21)		
ม.5	38 (82.61)	5 (10.87)	3 (6.52)		
ม.6	32 (74.42)	10 (23.26)	1 (2.33)		
ผลการเรียน (เกรดเฉลี่ย) (Mean = 3.37, SD = 0.57, Min = 1.20, Max = 4.00)				4	0.021*
1.00 – 2.00	2 (33.33)	3 (50.00)	1 (16.67)		
2.01 – 3.00	37 (57.81)	20 (31.25)	7 (10.94)		
3.01 – 4.00	168 (75.00)	38 (16.96)	18 (8.04)		
รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง				6	0.040*
จำนวนเงิน (Mean = 1,717.21, SD = 1,085.40, Min = 500, Max = 7,000)					
ต่ำกว่า 1,000 บาท	21 (58.33)	11 (30.56)	4 (11.11)		
1,000 – 2,000 บาท	148 (75.51)	33 (16.84)	15 (7.65)		
2,001 – 3,000 บาท	26 (54.17)	15 (31.25)	7 (14.58)		
มากกว่า 3,000 บาท	12 (85.71)	2 (14.29)	0 (0.00)		
ความเพียงพอของรายได้				2	0.863
เพียงพอ	185 (70.88)	53 (20.31)	23 (8.81)		
ไม่เพียงพอ	22 (66.67)	8 (24.24)	3 (9.09)		
ลักษณะครอบครัว					
สถานภาพสมรสของบิดา มารดา				4	0.060
อยู่ด้วยกัน	129 (72.47)	38 (21.35)	11 (6.18)		
แยกกันอยู่	32 (68.09)	12 (25.53)	3 (6.38)		
หย่าร้าง	46 (66.67)	11 (15.94)	12 (17.39)		
ความสัมพันธ์ของบิดา มารดา				2	0.167
มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน	174 (72.20)	49 (20.33)	18 (7.47)		
มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกัน	33 (62.26)	12 (22.64)	8 (15.09)		
การเข้าถึงสื่อที่มีเนื้อหาเรื่องเพศ				2	0.826
รับชม	197 (70.61)	57 (20.43)	25 (8.96)		
ไม่ได้รับชม	10 (66.67)	4 (26.67)	1 (6.67)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ปัจจัยนำ ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ($r = 0.211$) และเจตคติต่อพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ($r = 0.186$) (ตารางที่ 2)

3. ปัจจัยเอื้อ ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การรู้เท่าทันสื่อ ($r = 0.276$) และทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ($r = -0.355$) (ตารางที่ 2)

4. ปัจจัยเสริม ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู ผู้ปกครอง ($r = 0.246$) และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ($r = 0.590$) (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ($n = 294$)

ปัจจัย	พฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์	
	r	p-value
ปัจจัยนำ		
- การรับรู้โอกาสเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	0.087	0.137
- การรับรู้ความรุนแรงจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	0.211*	<0.001
- การรับรู้ความสามารถตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	-0.026	0.659
- เจตคติต่อพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	0.186*	0.001
ปัจจัยเอื้อ		
- การรู้เท่าทันสื่อ	0.276*	<0.001
- ทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	-0.355*	<0.001
ปัจจัยเสริม		
- การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู ผู้ปกครอง	0.246*	<0.001
- อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน	0.590*	<0.001

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคล ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ ผลการเรียนรู้ของนักเรียน โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอยู่ในระดับดี สูงที่สุด คือ นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 1.00-2.00 รองลงมา คือ นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 2.01-3.00 และนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 3.01-4.00 ร้อยละ 16.67, 10.94 และ 8.04 ตามลำดับ ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากนักเรียนที่เรียนดีจะใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการศึกษาหาความรู้และอ่านหนังสือมากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิชาภัทร ปูนมิกิจ¹⁸ ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ร้อยละ 42.5 กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง คือ มีเกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.01-4.00 ซึ่งเป็นเด็กเรียนดี มีเป้าหมายในการเรียน จึงสนใจในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อย และรายได้ที่รับจากผู้ปกครองมีความพัวพันกับพฤติกรรมป้องกันการ

การมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอยู่ในระดับที่สูงที่สุด คือ ได้รับเงินจากผู้ปกครอง จำนวน 2,001 - 3,000 บาท รองลงมาคือ ได้รับเงินต่ำกว่า 1,000 บาท และได้รับเงิน 1,000 - 2,000 บาท ร้อยละ 14.58 , 11.11 และ 7.65 ตามลำดับ ทั้งนี้ อาจเนื่องจากรายได้จากผู้ปกครองส่วนใหญ่เพียงพอต่อการใช้จ่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์ขวัญ เพนเทศ¹² ที่ได้อธิบายว่า รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองสามารถร่วมทำนาย การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้ ร้อยละ 35.7 และมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนในระดับต่ำมาก

ความสัมพันธ์ปัจจัยนำกับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน พบว่า การรับรู้ความรุนแรงจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ($r = 0.211$) และเจตคติต่อพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ($r = 0.186$) มีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิมพ์วิ โรจน์เรืองนันท และคณะ¹⁹ อธิบายว่า การรับรู้ความรุนแรงของการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์มีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ของนักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมถึงสอดคล้องกับงานวิจัยของพัชราพร วรรณสุ และคณะ²⁰ ที่อธิบายไว้ว่า วัยรุ่นหญิงที่มีทัศนคติเชิงบวกในประเด็นการมีเพศสัมพันธ์ และการป้องกันการตั้งครรภ์ในระดับน้อย จะมีโอกาสในการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์มากกว่า 1.33 เท่า และวัยรุ่นหญิง ที่คิดว่าการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นมีความรุนแรงในระดับน้อยมีโอกาสดังครรภ์ไม่พึงประสงค์มากกว่า 1.62 เท่า และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของรัชชานันท์ ศรีสุภักดิ์ และคณะ²¹ ที่อธิบายว่าเจตคติมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ความสัมพันธ์ปัจจัยเอื้อกับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน พบว่า การรู้เท่าทันสื่อ ($r = 0.276$) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับ ณิชภัทร ปุณมีกิจ¹⁸ อธิบายไว้ว่า การเข้าถึงสื่อกระตุ้นทางเพศ สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้ร้อยละ 31.1 สอดคล้องกับการศึกษาของ มาลี สบายยิ่ง¹⁰ ที่ได้อธิบายไว้ว่าการรับข้อมูลเรื่องเพศ คือ นักเรียนที่เคยรับข้อมูลเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น คลิปโป๊นจากระบาย อื่น ๆ มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยหรือรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสมน้อยกว่า และความคิดเห็นต่อการบริโภคสื่อ คือ นักเรียนที่มีความคิดเห็นไม่เหมาะสมต่อการบริโภคสื่อ เช่น เห็นด้วยกับการถ่ายคลิปโป๊ มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีความคิดเห็นต่อการบริโภคสื่อที่เหมาะสม จากการศึกษาครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าทักษะการรู้เท่าทันสื่อด้านการประเมินค่าของนักเรียนส่วนใหญ่ตอบระดับน้อยที่สุด คือ การเรียนรู้ การเผยแพร่เนื้อหาทางเพศบนสื่อสังคม แต่ไม่นำมาปฏิบัติ เพื่อสร้างรายได้ เช่น การถ่ายภาพเคลื่อนไหวแนวยั่ววนลงในกลุ่มลับหรือเว็บไซต์ต่าง ๆ เป็นต้น ร้อยละ 46.94 เช่นเดียวกับการรู้เท่าทันสื่อด้านการสร้างสรรค์ที่นักเรียนส่วนใหญ่ตอบระดับน้อยที่สุด คือ จะไม่ยอมถ่ายภาพที่เซ็กซี่ของตนเองที่เน้นสัดส่วน แล้วโพสต์หรือส่งผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ร้อยละ 43.54 ซึ่งอธิบายได้ว่าความเห็นนักเรียนส่วนใหญ่ ต้องการเรียนรู้เพื่อสร้างรายได้ทางสื่อออนไลน์ ด้วยการถ่ายภาพหรือวิดีโอเคลื่อนไหวแนวยั่ววนเซ็กซี่ของตนเอง ซึ่งส่งผลต่อการปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัย อันควร ทั้งนี้ เป็นไปตามแนวคิดการรู้เท่าทันสื่อ (Media Literacy)²² ในการเพิ่มทักษะให้นักเรียน “รู้เท่าทันสื่ออย่างรู้ตัว” กล่าวคือ การที่บุคคลจะรับสื่ออย่างตื่นตัวนั้น ต้องมีความสามารถตีความ วิเคราะห์ แยกแยะเนื้อหาสาระของสื่อ และสามารถ ตอบโต้กับมันได้อย่างมีสติและรู้ตัว โดยถ้านักเรียนสามารถตรวจสอบวิเคราะห์ แยกแยะข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตที่น่าเชื่อถือ และควรค่าแก่การปฏิบัติตามได้อย่างเหมาะสม ก่อนตัดสินใจเชื่อ ในที่นี้หมายถึง สื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนได้ จะส่งผลต่อการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนที่ดีขึ้น และทักษะ การป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ($r = -0.355$) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งแตกต่างกับงานวิจัยของพิมพ์วิ โรจน์เรืองนันท และคณะ¹⁹ อธิบายไว้ว่าพฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การเลือกใช้วิธีการคุมกำเนิด, การหลีกเลี่ยงความเสี่ยงที่ก่อให้เกิดการตั้งครรภ์, ทักษะการปฏิเสธ และแหล่งสนับสนุนหรือทางออกเมื่อเกิดปัญหา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า

ทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม ดังนั้น การเสริมสร้างทักษะที่ดีในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักเรียนจะต้องร่วมกับการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง รับรู้ความสามารถตนเอง และรับรู้ความมีคุณค่ามากขึ้น ตามแนวคิดทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) เชื่อว่าบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลลัพธ์สูงจะพยายามปฏิบัติพฤติกรรมและกล้าเผชิญต่อปัญหาต่าง ๆ จนส่งผลต่อความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ในทางตรงกันข้าม²³

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเสริมกับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน พบว่า การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครู ผู้ปกครอง ($r = 0.246$) และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ($r = 0.590$) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิพรรษา คำรินทร์ และสิริมา มงคลสัมฤทธิ์²⁴ ที่ได้อธิบายไว้ว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เช่นเดียวกับมาลี สบายยิ่ง¹⁰ ที่ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 ได้แก่ การรับรู้การกำกับดูแล ของพ่อแม่/ ผู้ปกครอง คือ นักเรียนที่พ่อแม่ไม่รับรู้กิจกรรมของลูกและกำกับดูแล ไม่ใกล้ชิดจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่พ่อแม่รับรู้กิจกรรมและกำกับ รวมถึงการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน คือ นักเรียนที่มีกลุ่มเพื่อนที่พฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น พักอาศัยอยู่กับแฟนหรือเปลี่ยนแฟนบ่อยจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงกว่านักเรียนที่มีกลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมเหมาะสม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญญาพัฒน์ คำสีหา และคณะ¹¹ ที่ได้อธิบายไว้ว่า ปัจจัยระดับนักเรียนส่งผลทางบวกทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

1. ควรมีการจัดโปรแกรมสร้างเสริมหรือฝึกทักษะในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เช่น ทักษะปฏิเสธ ให้กับนักเรียนทุกระดับชั้น เน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้สามารถรับมือเมื่อเกิดสถานการณ์เสี่ยงทางเพศได้
2. ควรสนับสนุนให้กลุ่มเพื่อนเข้ามามีบทบาทในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนหรือกิจกรรมเพื่อนช่วยเหลือเพื่อน เมื่อเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ร่วมกับการใช้แรงสนับสนุนทางสังคมโดยครูและผู้ปกครองในการให้คำแนะนำ ดูแลช่วยเหลือ หรือประสานงานในด้านต่าง ๆ
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ควรสนับสนุนงบประมาณในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงสื่อการเรียนการสอนด้านเพศวิถีศึกษา และมุ่งเน้นนโยบายและแผนด้านเพศวิถีศึกษาในเรื่องการรับรู้ความสามารถตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของกลุ่มนักเรียน เพื่อให้เด็กมีความมั่นใจและเชื่อมั่นในตนเองว่าจะสามารถป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้วยตนเองได้ถึงแม้จะตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ รวมถึงสร้างเจตคติที่ดี และตระหนักถึงผลกระทบที่จะได้รับตามมาด้วย ทั้งนี้ ต้องกำหนดให้นักเรียนเป็นผู้จัดกิจกรรม โปรแกรม หรือการรณรงค์เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ด้วยตนเอง หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น การกระทำด้วยตนเองจะส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ สร้างความตระหนัก และเจตคติที่ดีในการปฏิบัติพฤติกรรม และเป็นแบบอย่างที่ดีต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในมุ่งเน้นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ด้วยการสำรวจ (Survey) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำหรับการทำวิจัยและเป็นแบบสอบถามปลายปิดเท่านั้น ซึ่งอาจทำให้ขาดข้อมูลหรือรายละเอียดเชิงลึก ที่สำคัญบางประการ เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นประเด็นที่ค่อนข้างอ่อนไหวและใน

สังคมไทยยังไม่มี การให้ข้อมูลเชิงลึกเท่าที่ควรจะเป็น ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำการวิจัยควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งจะทำให้สามารถได้ข้อมูลสำคัญที่เป็นรายละเอียดเชิงลึกบางประการที่จะทำให้งานวิจัยมีความครบถ้วน สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่อยู่ในพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน เช่น โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร และ โรงเรียนในต่างจังหวัดที่ไม่ใช่หัวเมืองใหญ่ หรือนักเรียนในหัวเมืองใหญ่และนักเรียนที่อยู่ในต่างจังหวัดห่างไกล เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีความแตกต่างกันของลักษณะประชากร สังคมและวิถีชีวิต ซึ่งอาจจะส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่มได้

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษา คณาจารย์ภาควิชาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้กรุณาให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ เพื่อให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีและขอขอบพระคุณผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุทัยธานี ชัยนาท คณะครูทุกท่านในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดอุทัยธานี ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล รวมทั้งขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

1. สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. คู่มืออำเภออนามัยเจริญพันธุ์ ฉบับบูรณาการ. นนทบุรี: กระทรวงสาธารณสุข; 2559.
2. ชัยนันท์ เหมือนเพชร, นิภา มหารัชพงศ์ และกุลลาภ รัตนสังธรรม. ตัวแปรทำนายพฤติกรรมทางเพศในบริบทความแตกต่างของรูปแบบวิธีการวัด ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี. วารสารสาธารณสุข มหาวิทยาลัยบูรพา, 2566; 6(2): 80-89.
3. เรือเอกหญิงปริญญ์ ตั้งนรกุล. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านสุขภาพทางเพศกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต). คณะพยาบาลศาสตร์: ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา; 2561.
4. สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. รายการเฝ้าระวังการแท้ง ประเทศไทย พ.ศ. 2562. [อินเทอร์เน็ต]. [วันที่ค้นข้อมูล: 1 มิถุนายน 2565]. เข้าถึงได้จาก <http://rh.anamai.moph.go.th>
5. สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย. รายงานการเฝ้าระวังการตั้งครรภ์แม่วัยรุ่น พ.ศ. 2563. [อินเทอร์เน็ต]. [วันที่ค้นข้อมูล: 1 มิถุนายน 2565]. เข้าถึงได้จาก <https://rh.anamai.moph.go.th>
6. ศรีไพบูลย์ ดันติเวช และคณะ. สถานการณ์การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นในประเทศไทย. นนทบุรี: โครงการประเมินเทคโนโลยีและนโยบายด้านสุขภาพ; 2556.
7. สำนักงานสถิติแห่งชาติ. ตัวชี้วัดการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) 204 ตัวชี้วัด. [อินเทอร์เน็ต]. [วันที่ค้นข้อมูล: 1 มิถุนายน 2565]. เข้าถึงได้จาก: <https://newweb.nso.go.th>
8. Health Data Center. คลังข้อมูลสุขภาพ (Health Data Center) กระทรวงสาธารณสุข. [อินเทอร์เน็ต]. [วันที่ค้นข้อมูล 18 มิถุนายน 2565]. เข้าถึงได้จาก: <https://hdcservice.moph.go.th/hdc/main/index.php>.

9. สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. รายงานสถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นและเยาวชน ปี 2564. กรุงเทพมหานคร; 2564.
10. มาลี สบายยิ่ง. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสังคมปัจจุบัน. วารสารวิทยบริการ, 2562; 30(3): 121-127.
11. ธัญญาพัฒน์ คำสีหา, จุไรรัตน์ อาจแก้ว, ภัทราพร เกษสังข์. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19: การวิเคราะห์พระหุระดับ. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ, 2526; 13(3): 26-33.
12. พิมพ์ขวัญ เพนเทศ. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตำบลบ้านกลาง อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ (วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต). คณะสาธารณสุขศาสตร์: ศึกษานโยบาย: มหาวิทยาลัยนเรศวร; 2561.
13. กระทรวงศึกษาธิการ. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางต้องรู้และควรรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร; 2559.
14. จักรพันธ์ เพ็ชรภูมิ. พฤติกรรมสุขภาพ: แนวคิด ทฤษฎี และการประยุกต์ใช้. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร; 2560.
15. ระบบสารสนเทศเพื่อบริหารการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ศูนย์ปฏิบัติการข้อมูลสารสนเทศ (ข้อมูลนักเรียน). [อินเทอร์เน็ต]. [วันที่ค้นข้อมูล 18 มิถุนายน 2565]. เข้าถึงได้จาก : <https://data.bopp-obec.info/emis/>.
16. Wayne, W. D. Biostatistics: A foundation of analysis in the health sciences. 6th ed. New York: Wiley & Sons; 1995.
17. Bloom BS. Learning for master evaluation Comment. Centerfor the Student of Evaluation of Instruction Program. Los Angeles: University of California; 1968.
18. นิชาภัทร ปูนมีกิจ. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเมืองพัทยา (วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต). คณะพยาบาลศาสตร์: ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา; 2559.
19. พิมพ์ดี โรจน์เรือนนท์, อลิสา นิตธรรม, สุพัฒน์ จีระเวชเจริญชัย. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ของนักศึกษาหญิง ระดับอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2560; 36(2): 194-202.
20. พัทธพร วรรณสุ, พิศิษฐ์ เสรีธรรมะพิทักษ์ และนันทนา วรรณสุ. ปัจจัยที่มีผลต่อการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นหญิง จังหวัดนครพนม. วารสารอนามัยสิ่งแวดล้อมและสุขภาพชุมชน, 2556; 1(8): 324-336.
21. รัชชานันท์ ศรีสุภักดิ์, ประภากร ศรีสว่างวงศ์ และภรรษา จันทศิลป์. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ ต่อภาวะการป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ของวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดมหาสารคาม. วารสารสาธารณสุขและวิทยาศาสตร์สุขภาพ, 2564; 2(4): 100-108.
22. สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคในกิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์. รู้เท่าทันสื่อ Media Literacy. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต; 2557.
23. Bandura A. Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. Psychological Review, 1997; 84(2): 191-215.
24. วิพรรษา คำรินทร์ และสิริมา มงคลสัมฤทธิ์. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์. วารสารวิชาการสาธารณสุข, 2561; 4(27), 557-596.